

Arrest

nr. 118 044 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die loco advocaat J.M. HAUSPIE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 maart 2013 legde verzoeker samen met zijn Belgische partner een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Diezelfde dag diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische partner.

1.3. Op 27 augustus 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd aan verzoeker betekend op 4 september 2013.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05/03/2013 werd ingediend door:

Naam: B.

Voorna(a)m(en): H.

Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: Sarajevo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Verklaring op eer: Betrokkene legt een verklaring van een dokter voor, deze verklaring kan niet getoetst worden op haarfeitelijkheid en waarachtigheid en kan bijgevolg niet dienen als afdoende bewijs van de duurzame relatie.

-Foto's: de voorgelegde foto's zijn niet voorzien van een datum, bijgevolg is het onmogelijk te weten van wanneer ze dateren en kunnen ze evenmin dienen als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen.

-Uit het geregistreerd huurcontract blijkt dat betrokkenen geen jaar voorafgaand aan de aanvraag ononderbroken hebben samengewoond.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: *"Overschrijden van bevoegdheid: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur. schending van de motiveringsplicht zoals voorzien in de art. 2 en 3 van de wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, Schending van art. 40 bis, §2,2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."*

Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift:

"Het samenlezen van de verschillende stukken neergelegd in het dossier van de Stad T., doet ertoe besluiten dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de vereisten van bewijs van verblijf nl. aantoon een duurzame en stabiele relatie met een Belgische burger te onderhouden nl. OF 1 jaar samenwonen OF elkaar sedert 2 jaar kennen voorafgaand aan de aanvraag + bewijs van regelmatig contact +elkaar 3 x te hebben ontmoet dit in totaal 45 of meer dagen.

1. Er zou niet aangetoond zijn dat partijen elkaar sedert meer dan 2 jaar kennen.

Nochtans :

Indien men alle stukken en gegevens samen onderzoekt, moet men tot het besluit komen dat ze elkaar reeds veel meer dan 2 jaar kennen

De aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden werd ingediend op 05.03.2013.

Het huurcontract dat werd neergelegd vermeldt dat partijen samen een appartement huren gelegen te T. (...), dit vanaf 1 juli 2012.

Dit huurcontract vermeldt boven aan de contracterende partijen en is als volgt opgesteld :

Tussen de ondergetekenden :

A) De Heer O.K., geboren te (...), wonende te T. (...)

Hierna "de verhuurder" genoemd;

En

B) De Heer B.H., arbeider geboren te Sarajevo (Bosnie) en

2) Mevrouw V.V.D.V., arbeidster, geboren te Sarajevo op (...), beiden ongehuwd en samen wonende te (...)

Onbewust heeft deze eigenaar-verhuurder dus aangetoond dat verzoeker reeds voor het sluiten van het huurcontract met hem zelf, lopend vanaf 1 juli 2012, reeds samen woonde met Mevrouw [V.D.V.], wat dus veronderstelt dat ze elkaar kenden.

2° Verzoeker legt foto's neer getrokken respectievelijk op 31.07.2011 (stuk 5) en op 26.06.2010 (stukken 2, 3, 4), ze waren samen op trouwfeest, meer dan 2 jaar voor de aanvraag

3° In het administratief dossier bevindt zich een verklaring van dokter E.N. (stuk 6) - waarvan de tekst luidt als volgt : "Hierbij bevestig ik dat mevrouw V.V. en meneer B.H. reeds een koppel zijn van eind 2006. Zij hebben van in 2007 al kinderwens, maar moesten in Leuven naar een fertiliteitscentrum gaan omv onvulde zwangerschapswens. Ik zie hen regelmatig samen op raadpleging.

Ten onrechte wordt in de negatieve beslissing gesteld dat 'deze verklaring kan niet getoetst worden op haar feitelijkheid en waarachtigheid en kan bijgevolg niet dienen als afdoende bewijs van duurzame relatie."

Nochtans was deze verklaring zeer specifiek : het betrof niet zo maar een doktersbezoek; de dokter bevestigt dat beide betrokkenen haar regelmatig zien en bovendien specificeert ze om welke reden dit gebeurt.

Deze verklaring wordt bevestigd door de volgende stukken :

- Een attest van Dr V.N.J, uroloog die een raadpleging van het koppel bevestigt op 14/02/2011, 1/03/2011 en 22/03/2011, dit wil zeggen meer dan 2 jaar voor de aanvraag tot verblijf (stuk 7).

- Een schrijven van de groepspraktijk NOVUM in E-D (Duitsland) waarbij bevestigd wordt dat Mevrouw V.D.V. op consultatie kwam 12.01.2010 en op 01.02.2010 (stuk 8).

- Tenslotte zijn er getuigenverklaringen van 3 personen die bevestigen dat ze sedert meer dan twee jaar met elkaar omgaan (stukken 19, 20, 21).

2- Er wordt opgeworpen dat betrokkene niet aantoonde een gemeenschappelijk kind te hebben met Mevrouw V.V.D.V..

Nochtans vermeldt het politierapport van 03.05.2013 (zie : inlichtingenblad C) opgesteld naar aanleiding van de controle van de verblijfplaats de aanwezigheid van het jonge kind E.V.D.V geboren op 13.11.2011 (stuk 1).

Zij maakt deel uit van het gezin.

Het gaat over een meisje waarvoor verzoeker samen met zijn vriendin een adoptieprocedure heeft opgestart. Ze hebben het kind sedert zijn geboorte in hun gezin opgevoed.

Ze is het nichtje van Mevrouw V.V.D.V., een kind zonder gekende vader.

Haar aanwezigheid wordt bevestigd door het document gezinssamenstelling (stuk 9).

De adoptieprocedure werd opgestart zoals blijkt uit de brief van Kind en Gezin (stuk 12), evenals stukken 13 en 14 : betrokkenen hebben de vorming reeds opgestart.

Nergens blijkt uit het dossier dat verwerende partij ook maar de minste inspanning heeft gedaan om dit feit te onderzoeken en in rekening te brengen."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar verzoeker de schending opwerpt van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*, gaat de Raad er, gelet op zijn betoog dat geen rekening werd gehouden met bepaalde elementen in het dossier, vanuit dat verzoeker de schending van de zorgvuldigheidsplicht beoogt op te werpen. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Verzoeker heeft een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie met een Belgische.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

-indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

-ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

-ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...)”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- (...)

(...)”

2.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart de volgende stukken heeft bijgebracht als bewijs van zijn stabiele en duurzame relatie met V.V.D.V.:

- een verklaring van wettelijke samenwoning van 5 maart 2013;

- een verklaring van dr. V. van 7 maart 2013, waarin deze stelt dat verzoeker en V.V.D.V. *“reeds een koppel zijn van eind 2006”*;

- zes ongedateerde foto's;

- een huurovereenkomst vanaf 1 juli 2012 op naam van verzoeker en zijn partner, ondertekend op 23 juni 2013.

2.5. Verzoeker verwijst naar de door hem voorgelegde huurovereenkomst die hem en zijn partner vermeldt als huurders, waarbij werd genoteerd *“beiden ongehuwd en samen wonende te (...) T. (...)”* en besluit hieruit: *“Onbewust heeft deze eigenaar-verhuurder dus aangetoond dat verzoeker reeds voor het sluiten van het huurcontract met hem zelf, lopend vanaf 1 juli 2012, reeds samen woonde met Mevrouw V.D.V., wat dus veronderstelt dat ze elkaar kenden.”* Daargelaten de vraag welke waarde kan worden gehecht aan deze vermelding, ziet de Raad niet in hoe deze notitie, die verder geen datum vermeldt, kan aantonen dat verzoeker en zijn partner elkaar sinds 6 maart 2011, zijnde twee jaar voorafgaand aan de in punt 1.2. bedoelde aanvraag, kennen.

2.6. Wat betreft de verklaring van dr. V., is verzoeker ervan overtuigd dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat *“deze verklaring [...] niet getoetst [kan] worden op haar feitelijkheid en waarachtigheid en [...] bijgevolg niet [kan] dienen als afdoende bewijs van de duurzame relatie”*, maar met zijn overtuiging en zijn betoog waarbij hij wijst op het *“specifieke”* karakter van deze verklaring kan hij de motivering van de bestreden beslissing aangaande deze beknopte verklaring niet aan het wankelen brengen. Een dokter kan immers geen uitspraak doen over de vraag vanaf wanneer verzoeker en zijn partner een koppel vormen en de verklaring ging niet gepaard met overtuigingsstukken inzake een gezamenlijk bezoek aan een fertiliteitscentrum zoals verklaard in het doktersattest. Ook bij het verzoekschrift worden dergelijke stukken niet gevoegd.

2.7. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift bijkomende foto's (stukken 2-5 en 15-17) en verklaringen (stukken 7-8 en 19-21). De Raad stelt vast dat deze stukken zich niet in het administratief dossier bevinden en dient erop te wijzen dat hij niet kan besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing op grond van stukken waarover de verwerende partij niet kon beschikken op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De Raad kan deze stukken niet in de plaats van verwerende partij gaan beoordelen.

2.8. Conform het gestelde in artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, is het duurzaam en stabiel karakter van een relatie ook aangetoond indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben. Verzoeker betoogt dat hij samen met zijn partner een adoptieprocedure heeft opgestart om het nichtje van verzoekers partner, dat *“sedert zijn geboorte in hun gezin [werd] opgevoed”*, te kunnen adopteren. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier weliswaar blijkt dat verzoeker onder één dak woont met de minderjarige E., maar dat op het inlichtingenblad C genoteerd werd dat E. *“geen verwant”* is van verzoeker. Daargelaten het feit dat het louter opstarten van een adoptieprocedure niet volstaat om een afstammingsband aan te tonen, stelt de Raad vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn partner een adoptieprocedure opstartten voor E., zodat verzoeker verwerende partij niet kan verwijten dat *“nergens blijkt uit het dossier dat verwerende partij ook maar de minste inspanning heeft gedaan om dit feit te onderzoeken en in rekening te brengen”*.

2.9. Waar verzoeker aan zijn verzoekschrift verschillende stukken voegt betreffende de gezinssamenstelling en de adoptieprocedure, stelt de Raad vast dat deze stukken zich niet in het administratief dossier bevinden. Verzoeker is ervan overtuigd dat alle stukken en verklaringen die hij in zijn verzoekschrift aanhaalt samen genomen wel degelijk wijzen op een duurzame en stabiele relatie met zijn vriendin, maar de Raad stelt vast dat verzoeker slechts de in de bestreden beslissing besproken stukken heeft neergelegd. Uit het hierboven gestelde blijkt dat de door de verwerende partij gedane beoordeling van deze stukken overeind blijft. De Raad kan niet besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing op grond van stukken waarover verwerende partij niet kon beschikken op het moment van het treffen van de bestreden beslissing. Dit laat onverlet de mogelijkheid voor verzoeker om opnieuw een aanvraag tot vestiging in te dienen waarbij hij de in zijn verzoekschrift aangehaalde stukken neerlegt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.10. In een tweede middel werpt verzoeker op: *“Schending van art. 8 van het Europese Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden (EVRM)”*.

Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift:

“De toepassing van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is niet noodzakelijk een schending van art. 8 van het EVRM betreffende de bescherming van het recht op een gezinsleven en het privéleven, maar een in bepaalde individuele gevallen kan een maatregel van verwijdering een inbreuk uitmaken op art. 8 van het EVRM, wat hier wel degelijk het geval is.

Art. 8 van het E.V.R.M. is als volgt geformuleerd :

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”*

° Verzoeker leeft in gezinsverband met Mevrouw V.V.D.V. evenals met het jonge kind E.V.D.V.

Een en ander was bekend aan verwerende partij gezien het politieonderzoek betreffende de verblijfplaats van verzoeker (stuk 1).

Deze situatie is voorafgaand aan de bestreden beslissing en was een realiteit op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Verwerende partij was hiervan op de hoogte, gezien het politierapport.

Verzoeker wijst hiervoor naar het document 'samenstelling van het gezin' afgeleverd door de Stad T. (stuk 9).

Om te besluiten of er sprake is van een privéleven en/of een familieleven zal de Raad rekening houden met het ogenblik waarop de bestreden beslissing werd genomen (zie Europees Hof van de Rechten van de Mens (EHRM) van 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk § 25; EHRM van 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk § 34; EHRM van 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk § 21).

Inderdaad, op het ogenblik van de beslissing bestond deze hechte familieband. Het kind leeft in het gezin en wordt volledig door hen onderhouden; wanneer beiden werken wordt ze naar de onthaalmoeder gebracht (stuk 10).

Ook uit de individuele fiche blijkt E. tot het gezin behoort (stuk 11). Zie ook de foto's stukken 15 en 16,17, evenals de verklaring van Dir G.N. (stuk 18), gemaakt in het kader van de adoptieprocedure.

Twee foto's tonen aan dat er reeds contact was tussen partijen van bij de geboorte van het kind, dat nu ondertussen twee jaar oud is.

De notie 'familieleven' wordt niet bepaald in art. 8 van EVRM, het is een autonome notie die onafhankelijk van het nationaal recht moet worden geïnterpreteerd. Er moet worden nagegaan of er sprake is van een 'familie' en of de verschillende gezinsleden nauw met elkaar verbonden zijn (EHRM 12 juli 2001 /Finland, § 150).

° Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat moet worden nagegaan of er inmenging is door de overheid in het familieleven van betrokkenen en of de betrokken staat in casu België gehouden is tot een positieve verplichting om het behoud en de ontplooiing van een privé en gezinsleven toe te laten dat (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland § 63; EHRM 31.01.2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland § 38).

Er moet dus een afweging (balans) gemaakt worden tussen de belangen enerzijds die van de Staat en anderzijds de vraag of de staat gehouden is tot een positieve verplichting om het gezinsleven van de burgers te ondersteunen, zo niet is er een schending van art. 8 van het EVRM (HRM 17 oktober 1986, Rees/Verenigd Koninkrijk § 37).

Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat de overheid, enige afweging zou hebben gemaakt tussen de belangen van de staat en haar positieve verplichting om het privé- en familieleven van de burgers te bevorderen.

Door verzoeker te verplichten om het land te verlaten, zou hij niet alleen gescheiden worden van Mevrouw V.D.V., maar ook van het jonge kind E.V.D.V., waarvoor een adoptieprocedure werd op gestart.

Bovendien zou de adoptieprocedure in het gedrang worden gebracht.

De bestreden beslissing is op zijn minst gezegd uiterst summier; en is terug te brengen tot één enkele zin ' De betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980.

Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. (Heeft binnen de drie maanden geen verklaring van wettelijke samenwoning binnengebracht) Er is geen enkele motivatie en dus geen afweging van belangen. Nochtans moest de tegenpartij weten dat er een risico dat de bestreden beslissing een fundamenteel recht zou schenden ni. art. 8 van E.V.R.M., een recht dat beschermd is een internationaal juridisch instrumentarium waar België als staat aan gehouden is.

De tegenpartij had tenminste een grondig onderzoek van de situatie moeten voeren en de balans van de belangen afwegen (zie RVV 17 februari 2011).

Uit het voorgaande kan duidelijk worden afgeleid dat zowel de motiveringsplicht, als art. 8 van het E.V.R.M geschonden werd door de bestreden beslissing.

Om deze redenen vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te niet te doen."

2.11. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker met zijn partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens

(EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg diende er in de bestreden beslissing geen belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM, tweede lid te worden gemaakt. Alleszins houdt artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

2.12. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduwd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.13. Verzoeker toont op geen enkele wijze in concreto aan dat er ernstige hinderpalen zijn om zijn gezinsleven verder te zetten in zijn land van herkomst of in Duitsland waar verzoeker naar eigen zeggen gedurende twintig jaar gewoond heeft en waar zijn partner naar eigen zeggen fertiliteitsonderzoeken heeft laten uitvoeren. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven elders bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE, en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Verzoeker, die blijkens het administratief dossier slechts sinds juli 2012 in België verblijft, toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij zijn partner, die net als verzoeker in Sarajevo geboren is en met wie hij slechts sedert maart 2013 op wettelijke wijze samenwoont in België, en bij de minderjarige E., met wie hij samenleeft en voor wie een adoptieprocedure zou zijn opgestart, te blijven hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Waar verzoeker opwerpt dat "*de adoptieprocedure in het gedrang [zou] worden gebracht*", merkt de Raad op dat niets verzoeker verhindert om een machtiging tot verblijf aan te vragen met het oog op deze adoptie. De bestreden beslissing houdt niet in dat verzoeker gedwongen verwijderd wordt en houdt evenmin in dat hij voorgoed gescheiden wordt van zijn Belgische partner en E. Zij verhindert niet de afgifte van een verblijfskaart op het ogenblik dat verzoeker voldoet aan de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA